

Bisztray Ádám
KÉKEN RAGYOG

Nem fogadom el az öregedést,
 visszatérés útját a semmibe,
 ahonnét csuklóig sár-agyagos kézzel
 felmarkolt az Isten,
 hogy lassú korongjára tegyen,
 s lehellő lelket is adjon,
 /Csak játszott velem,
 úgyis visszaveszi ?/

A magasságot kerestem,
 kezdettől
 a szárnyas magasságot,
 de a mélység jut,
 kerítés tövében a korai sötétség,
 és szurkosan meggyűlik
 gödrök gyehennája,
 de a fellegek csiszolt éle
 mégis kéken ragyog.

GILGÁMES

Vörös agyagból van hétszer égett arcod,
 téglát vetsz, a ház ledől,
 függőónnal kezekben kezded előlről másnap,
 madár-léptű írást hagysz múlandóság ellen,
 fekete cseréppé válik a kemencés Napon,
 homok sátoroz ma feletted, amit tenger,
 új sivatag épít.

Fölébe kerülni a városnak, szelíd földművesnek!
 Gyorsabb ló kell ehhez, lándzsa, hajítógép,
 hatalom, harc és nagyratörés,
 arany-függős asszony így bújik buja öledhez,
 páncélos lélekben mégis puha mag lakik,
 ének szólal benned, Nap-keltő madár.

S veled kezdődik egyszerre minden,
 az éhség, himlő és magvetés tavasszal,
 villám gyújtotta lápon tűztől a félelem,
 s hogy bátornak hiszed magad fiacskád miatt,
 egymást pusztítják rossz ellenségeid,
 fáklya az éjt, parázsló éji hideget.

Nem tudod, mitől, miért,
 remeg a föld, árkosan füstökben megnyílik,
 hódolsz valakinek, térdre esve gőgös maradsz,
 bika-isten mása előtted, tükrös alabástrom,
 félig isten barátot siratsz, ki veled harcolt,
 barna szakálladon a só kivirágzik,
 Enkidu halott és nem támad fel többé.